

Ääripäät

Sama helmikuun päivä, sama häikäisevän kirkas auringonpaiste, sama kaupunki. Mutta eri kaupunginosat ja eri miehet. Siinä ulkoiset puitteet!

Miehen huuto kantoi kadulta porraskäytävään asti. Vei hetken ennenkuin silmäni tottuivat valoon ja näin mitä Töölöntorin kulmassa tapahtui. Jo reilusti keski-iän ohittanut mies seisoj Iso Numero-lehden myyjän edessä, Ostoskassi ja keppi heiluivat huudon tahdissa. Sanat eivät olleet painokelpoisia. Vieressäni liikennevalon vaihtumista odotti muutama jalankulkija. Kukaan ei puuttunut asiaan, en minäkään, vaikka ensimmäinen reaktioni oli mennä tilanteeseen ja yrittää kiinnittää miehen huomio johonkin muuhun kuin kielitaidottomaan ulkomaalaiseen.

Valo vaihtui, raitiovaunun tuli, mutta yhä kuului vihainen huuto. Istuin ja mietin, mitä siinä olisi voinut tehdä. Huomasin ajattelevani että jos olisin ollut mies, asia olisi ehkä hoitunut. Tai ei ehkä sittenkään! Olisinko kuitenkin naisena ollut parempi sovittelija. Jäin vain arvelemaan, kuinka tilanne raukesi. Tuliko joku avuksi!

Nyt olin jo Kalliossa. Valitsin nousta portaat vähän pitemmän reitin sijaan. Pysähdyin vetämään henkeä ja katselin samalla tutun jalkakäytävän kuntoa. Jäiseltä näyttää. Kadunkulmasta kääntyy mies. Hän huutaa jo pitkästä matkasta: ” Ole varovainen, nyt on liukasta.” Kiitän varoituksesta ja lupaan katsoa jalkoihini. Aion jatkaa matkaa, kun mies jääkin juttelemaan. Suomi ei ole hänen äidinkieliensä, sen kuulen. Siitä ei ole haittaa, vaikea kielemme sujuu hyvin. Hämmästyn, kun hän aloittaa keskustelun enkeleistä, jotka varjelevat meitä. Iloitsemme yhdessä tuosta uskosta, mutta olemme samaa mieltä, että on väärin mennä ehdoin tahdoin liukastelemaan. Hän siirtyy kiittämään suurta Luojaa ja hänen voimaansa. Jumala on vahva, hän sanoo. Kun hän on elämässäni, kaikki on hyvin.

Keskustelemme hetken tärkeistä vaaleista, jotka ovat tulossa ja vallasta, jota voi käyttää moneen hyvään päätökseen, mutta miten valta myös sokaisee ja aiheuttaa paljon vahinkoa.

Hänen kasvoilleen leviää lempeä hymy, kun hän toivottaa minulle siunausta. Lopuksi hän sanoo: kiitos. Ehkä hän kiittää siitä että jäin keskustelemaan! Minäkin kiitän ääneen ja sydämässäni.

Mikä täysin odottamaton ja hieno kohtaaminen keskellä arkista iltapäivää. Erityisen hieno siksi, että siinä toteutui kaksi ihmisenä olemisen tärkeintä ulottuvuutta. Yhteys toiseen ihmiseen ja Jumalaan.

Olin siirtynyt kymmenessä minuutissa ääripäästä toiseen.